

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Posl.br. P-9/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Mirni Mačešić-Biscuoli kao sucu pojedincu, u građansko pravnoj stvari tužitelja **Marija Fero** iz Poreča, Stancija portun 25a, OIB: 57322010637, zastupana po punomoćniku Josip Valić, odvjetnik iz Pule, protiv tuženika **Zagrebačka banka d.d.** iz Zagreba, Trg Bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupana po punomoćniku Margita Kiš Kapetanović, odvjetnik iz Zagreba, **radi utvrđenja ništetnosti**, nakon zaključene glavne rasprave održane dana 30. lipnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, a objavljene dana 31. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 23.C. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 7103458758 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao banka davatelj kredita sklopili dana 31.01.2007. a koja glasi:

"Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema odluci od tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevremen otplate."

II Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka odmjeren u sveukupnom iznosu od 856,18 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 30.06.2026. do isplate po stopi koja se određuje se za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.01. a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01.07. te godine, sve u roku od 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj u tužbi navodi da je sa tuženikom zaključio ugovor o kreditu pod brojem: 7103458758 dana 31.01.2007. u Puli u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od

96.000,00 CHF pod uvjetima i rokovima kako je to utvrđeno predmetnim ugovorom. Ističe kako je iskoristio svoje pravo iz čl. 23.C. predmetnog ugovora te da je 22.02.2013. izvršio prijevremenu otplatu kredita a tuženik mu je temeljem odredbe čl. 23.C. zaračunao i naplatio izlaznu naknadu od 732,52 eura/5.541,78 kuna. Tužitelj smatra da je predmetna ugovorna odredba ništetna iz više razloga. Poziva se na odredbu čl. 81. st.2. Zakona o zaštiti potrošača u kojoj je propisano da ukoliko se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog tog potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca takva odredba je ništetna. Tužitelj smatra da je u konkretnom slučaju upravo o tome riječ. Predmetni ugovor da je zaključen između stranaka po standardnom tipiziranom ugovoru kojeg je sam sastavio tuženik i u to vrijeme tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na sadržaj ugovora niti mu je dana mogućnost da pregovara glede bilo koje odredbe istog. Tužitelj smatra da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo se ima smatrati nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obavezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja. Načelo savjesnosti i poštenja da je jedno od temeljnih načela obaveznog prava pa se sudionici obaveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja ugovora moraju tako i ponašati. Tuženik da to nije učinio te da je koristeći se tužiteljevim nepovoljnim položajem ugovorio izlaznu naknadu koju je obračunao prema vlastitim uvjetima bez ugovaranja, pregovaranja i prema vlastitim kriterijima. Obzirom da je tako zvana izlazna naknada ugovorena isključivo prema željama tuženika time je prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obavezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Ta ugovorna odredba da je ništetna temeljem čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 269., 272., 270. i čl. 1024. ZOO-a. Tužitelj smatra da tuženik u konkretnom slučaju prije prijevremene otplate kredita nije trpio nikakvu štetu pa zaključuje da sporna naknada ustvari predstavlja izmaklu dobit tuženika u obliku kamata a što je suprotno ZOO-u. Stoga predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i potražuje naknadu parničnog troška.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava zahtjev tužitelja te ističe prigovor nedostatka pravnog interesa za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva pozivajući se na odredbu čl. 187. ZPP-a. Smatra da nema pravni interes za podizanje deklaratorne tužbe jer bi mu u slučaju osnovanosti zahtjeva bilo jednostavnije i učinkovitije ostvariti pravnu zaštitu kondemnatornom tužbom kojom bi mogao neposredno tražiti povrat navedenog iznosa za kojeg tvrdi da je neosnovano plaćen. Stoga smatra da sud to po službenoj dužnosti a radi ekonomičnosti postupka treba spriječiti. Osim navedenog tuženik smatra da je potraživanje tužitelja u zastari, da su tvrdnje tužitelja da je koristio nepoštenu poslovnu praksu neosnovane i neutemeljene, da odredba za prijevremenu otplatu ugovoru o kreditu nije ništetna i da visinu tužbenog zahtjeva nije ničim dokazao. Predlaže da se zahtjev odbije i potražuje naknada parničnog troška .

3. U dokaznom postupku pročitan je ugovor o kreditu, potvrda javnog bilježnika, potvrda o visini naplaćene naknade na str 13 spisa, otplatni plan na strani 14 spisa, van sudski dopis tužitelja na str 33 spisa, pročitan je iskaz tužitelja, pročitane su naknade za proizvode i usluge fizičkim osobama na strani 55 spisa i vlasnički list.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja osnovan je u cijelosti.

5. Između stranaka nije sporno:

- da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao davatelj kredita dana 03.01.2007. sklopili ugovor o kreditu pod brojem: 7103458758;

- da je kreditor osnovom navedenog ugovora iz 2007. isplatio tužitelju kredit u iznosu od 96.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti na razdoblje od 20 godina uz ugovorenu kamatnu stopu od 4,50 % godišnje;

- da je tužitelj vratio cijeli kredit prijevremeno te da po tom osnovu nema dugovanja prema tuženiku;

- da je tuženik prilikom prijevremenog zatvaranja kredita a sukladno čl.23. C. Ugovora o kreditu naplatio tužitelju 5.541,78 kuna, odnosno 735,52 eura jednokratne naknade

6. Između stranaka je sporna pravna valjanost odredbe čl.23.C. Ugovora o kreditu broj 742086 koja glasi:

"Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu, konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema odluci o tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate."

7. Valja prije svega navesti da istaknuti prigovor tuženika kako tužitelj ne bi imao pravni interes za deklaratornom pravnom zaštitom već isključivo na kondemnatorni zahtjev nije osnovan. Načelo pravnog interesa je odraz načela ekonomičnosti pa se u pravilu stranci ne priznaje pravni interes za angažiranjem sudskog mehanizma za slabiju pravnu zaštitu, ako može ostaviti jaču pravnu zaštitu ishoda ovršne kondemnatorne isprave.

8. Odredbom čl. 187 ZPP-a propisano je da tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave; a takva se tužba može podići kada je to posebnim propisima predviđeno, ili kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz toga odnosa ili kad tužitelj ima kakva drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

9. Prema mišljenju suda zahtjev za utvrđenjem pravnog posla ništetnim je tek prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenog bez osnove na temelju pravnog posla ili pak drugih zahtjeva kao posljedica ništetnosti pravnog posla. Pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje sam činjenica što pored deklaratornog, nije postavljen i kondemnatorni zahtjev, tim više što se u ovome slučaju radi o naknadi koja je tužitelju naplaćena a ta ugovorna odredba je ništena. Iz tih razloga prigovor tuženika je odbijen kao neosnovan.

10. Istaknuti prigovor zastare od strane tuženika neosnovan je u cijelosti. Naime zastrani rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st 1 ZOO-a kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora,

počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. (zapisnik sa sjednice građanskog odjela VSRH od 30.01.2020.)

11. Tužiteljica je tužbeni zahtjev u ovom sporu utemeljila na tvrdnjama da Sporna odredba članka 11.2. predmetnog Ugovora o kreditu protivna je Zakonu o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog kreditnog ugovora kao i Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 5 travnja 1993. g. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L. 95, str 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.) Naime, sukladno čl. 3. Direktive: Ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

12. Uvidom u ugovor o kreditu sud je utvrdio da je točkom 23. C. tog Ugovora ugovoreno da korisnik kredita može prijevremeno otplatiti kredit na temelju pisanog zahtjeva korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz odluke o kamatama i naknadama kreditora koje tužitelj kao korisnik kredita nikada nije primio niti je imao mogućnost pregovarati sa tuženikom o spornoj odredbi ili o bilo kojoj drugoj odredbi iz predmetnog ugovora.

13. Sud smatra da ovdje valja utvrditi činjenice i okolnosti na kojima je tužiteljica temeljila svoj tužbeni zahtjev odnosno da li sporna Ugovorna odredba predstavlja odredbu o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori pa se ista može smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, kao i da predmet obveze tom odredbom nije određen jer nije određeno koje naknade i troškove je korisnik kredita dužan platiti.

14. Pravilnom primjenom odredaba 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03 - dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora valjalo je zaključiti da su sporne odredbe ugovora ništetne jer tužena nije dokazala da se o predmetnoj odredbi pojedinačno pregovaralo a riječ je o standardnom obrascu ugovora kreditora, prednik tužiteljice stoga nije mogao utjecati na sadržaj ugovorne obveze, niti odredba, neovisno o jezičnoj razumljivosti, sadrži jasne i razumljive kriterije ne temelju kojih bi on mogao predvidjeti financijske posljedice koje iz njih proizlaze, time je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu.

15. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (poslovni broj GŽ-495/2025-3)

16. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna a prema odredbi st. 2. ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

17. U ovom slučaju uvidom u citirani Ugovor bilo je moguće utvrditi da se radi o standardnom obrascu ugovora koji je unaprijed formulirala tužena stoga vrijedi predmnjeva iz čl. 81. st. 2. ZZP, pored toga tužena nije u ovom postupku predložila ikakve dokaze na okolnost da se o spornoj odredbi pregovaralo a na njoj je teret dokaza na okolnosti pojedinačnog pregovaranja.

18. Polazeći od ovih činjenica, budući da tužena nije uopće obrazložila o kakvim se točno stvarnim troškovima i naknadama radi (tek je priložila Upute za odobravanje kredita građanima i Opće uvjete poslovanja kojima su propisane naknade za razne vrste kredita, na način da je određeno što predstavlja osnovicu za obračun naknade i propisan postotak kojim se utvrđuje visina naknade za pojedine vrste kredita) pravilan je zaključak da je način i postupak ugovaranja prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu prednika tužiteljice kao potrošača, pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbi čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP.

19. Na navode tužene koja je u postupku tvrdila da je sporna odredba o plaćanju naknade bila jasna i razumljiva valja reći da zahtjev transparentnosti (čl. 85. ZZP) ne podrazumijeva samo jezičnu i tekstualnu razumljivost i uočljivost, već traži da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, u ovom slučaju to ovisi o odnosu između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga. U ovom slučaju tužitelj je iz same odredbe mogao imati saznanja samo o obvezi plaćanja naknade i eventualno iz Općih uvjeta poslovanja izvesti zaključak o njenoj visini, međutim nejasno je koje konkretne usluge i troškove ugovorna odredba ima u vidu, tim više što mu nikada nisu predani opći uvjeti poslovanja banke niti odluke o kamatnim stopama.

20. Uz to, kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja treba ocijeniti je li tuženoj bilo razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu odredbu i na temelju pojedinačnog pregovora odnosno, je li tužena uzela u obzir i njegove zakonite interese i pri tome mogla razumno pretpostaviti da bi on pristao na spornu ugovornu odredbu. Na temelju utvrđenih okolnosti ovoga slučaja može se zaključiti da banka o tim njegovim interesima nije vodila računa.

21. Nadalje, uzrokuje li sporna ugovorna odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača, ovisi ne samo o kvantitativnom odnosu iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i o tome da li bi neprihvatanjem te odredbe potrošač bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Budući da je u ovom slučaju riječ o tipskom ugovoru koji je unaprijed pripremila tužena, koji je potrošaču ponuđen na potpis bez mogućnosti pregovaranja, izvjesno je da bi mu u slučaju neprihvatanja takve odredbe bilo onemogućeno ostvarenje zakonitog i legitimnog interesa za ostvarenje kreditnih sredstava, tužena u svakom slučaju nije dokazala da je imao mogućnost pregovaranja i izbora. (poslovni broj GŽ-495/2025-3)

22. Imajući u vidu sve navedene okolnosti, proizlazi da tužena nije postupala u dobroj vjeri i da prednik tužiteljice kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje o spornoj odredbi niti za njeno eventualno neprihvatanje, što je sve

prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu, stoga je sud donio odluku kao u izreci presude kojom je utvrđena njena ništetnost.

23. Tužitelj je u cijelosti uspio sa postavljenim zahtjevom pa ima pravo na naknadu parničnog troška sukladno čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tako je tužitelju priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku koji je odmjeran u skladu sa važećim odredbama odvjetničke tarife i utvrđenom vrijednosti predmeta spora. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe i pristup na dva ročišta za glavnu raspravu u sveukupnom iznosu od 300 bodova. Imajući u vidu vrijednost boda od 2,00 eura i PDV od 25 % tužitelju na ime odvjetničkog troška pripada iznos od 750,00 eura. Tome valja pridodati trošak plaćene pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 eura i na presudu u iznosu od 53,09 eura pa sveukupno dosuđeni trošak iznosi 856,18 eura.

U Puli 31. srpnja 2026.

S u d a c
Mirna Mačešić-Biscuoli

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-6efc2**

Kontrolni broj: **0effa-55958-c675c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.